

ОТ АВТОРА НА БЕСТСЕЛЪРА
МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

Не се доверявай на никого,
гори на себе си...

ПАУЛА ХОУКИНС
РАЗКАЗАНО НА
ВОДАТА

enthusiast

Into the Water
Paula Hawkins
Copyright © Paula Hawkins 2017

Паула Хоукинс
Разказано на водата

© Маргарита Терзиева, превод, 2017
© Живко Петров, дизайн на корицата, 2017
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017
Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-261-8

**ПАУЛА ХОУКИНС
РАЗКАЗАНО НА
ВОДАТА**

Превод от английски *Маргарита Терзиева*

enthusiast
София, 2017

На всички непослушни момчета и момчета

*Бях много малка, когато ме прекъришиха.
Човек трябва да се отърве от някои неща,
от други – не.
От кои – зависи от гледната точка.*

„Игра на числа“ – Емили Бери

*Знаем, че спомените не са замразени или консер-
вирани като бурканите със сладко в килера на
Пруст. Те се трансформират, разпадат се, от-
ново се събират и преосмислят при всяко припом-
няне.*

„Халюцинации“ – Оливър Сакс

ЕЗЕРОТО НА УДАВНИЦИТЕ

Либи

– Още веднъж! Още веднъж!

Мъжете я връзват отново. Този път по друг начин: за глезените. Увиват въжето около кръста ѝ. И я понасят навътре във водата.

– Недейте! – умолява ги тя, защото не вярва, че ще издържи още веднъж непрогледния мрак и студа. Исква само едно – отново да си е в къщата, която не съществува вече, да се върне във времето, когато седеше пред огъня с леля си и двете си разказваха какви ли не истории. Исква да си е в леглото у дома, иска отново да е малко момиче, да вдишва дима от горящите дърва, да усеща аромата на рози и сладката топлина на тялото на леля си.

– Моля ви!

Тя потъва. Когато я вадят за втори път от водата, устните ѝ вече са сини и дъхът ѝ е изчезнал завинаги.

ПЪРВА ЧАСТ

2015

Джулс

Ти искаше да ми кажеш нещо, нали? Какво? Знам, знам, че обръщах гръб на тези твои приказки много, много дълго време. Разсейвах се, мислех за нещо друго, не слушах внимателно и губех нишката. Сега имаш цялото ми внимание. И не спирам да си мисля, че пропуснах да споделя с теб нещо изключително важно.

Когато дойдоха да ми кажат, се ядосах. В първия момент си отдъгнах, знаеш ли? Гледаш си билета за влака, готова да хукнеш на работа, и изведнъж на вратата ти чукат двама полицаи – как няма да си помислиш най-лошото? Изплаших се за близките си – за приятелите, за бившия ми, за колегите. Но ме успокоиха, че не става дума за тях, а за теб. Облекчението продължи само миг, после ми казаха какво е станало, какво си направила, казаха ми, че са те извадили от водата. Тогава се ядосах. Ядосах се и се изплаших.

И веднага си намислих какво ще ти кажа, когато дойда и ти обясня, че знам, знам, че си го направила, за да ме ядосаш, да ме изплашиш, да съсипеш живота ми. Да привлечеш вниманието ми и да ме върнеш там, където искаш да бъда. Добре, Нел, ти успя: аз съм тук, макар че не исках повече никога да се връщам в това градче, тук съм, за да се погрижа за дъщеря ти и да оправа бъркотията, която ти сътвори.

10 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

Джош

Нещо ме събуди. Станах и отидох до тоалетната. Вратата на мама и татко беше отворена. Надникнах и видях, че мама не е в леглото. Татко хъркаше както обикновено. Часовникът на радиото показваше 4,08. Реших, че е спяла долу – тя има проблеми със съня. И двамата имат, но той пие хапчета, които са толкова силни, че можеш да застанеш до възглавницата му, да му креснеш в ухото и той няма да се събуди.

Слязох долу много тихо, защото тя обикновено включва телевизора и гледа онези тъпи реклами за машини, с които отслабваш или чистиш пода, или режеш зеленчуци по различни начини, и заспива пред него. Но този път телевизорът не беше включен и тя не беше на дивана. Беше излязла.

Беше го правила и преди, два пъти – поне аз знаех за толкова. Не мога непрекъснато да следя всеки дали си е на мястото. Първия път ми каза, че излязла да се поразходи, за да прочисти главата си, но следващия път, когато се събудих и нея я нямаше, погледнах през прозореца и видях, че колата ѝ не беше на обичайното място, където я паркираше.

Сигурно се разхождаше по реката или ходеше на гроба на Кати. Аз също го правя понякога, но не и посред нощ.

Страх ме е да ходя там в тъмното, плюс това щеше да е откачено, защото Кати направи точно така: стана през нощта, отиде до реката и не се върна. Разбирам защо мама излиза нощем: мисли си, че така е по-близо до Кати. Като

изключим моментите, когато се затваря в стаята ѝ, тогава е още по-близо. Това е другото, което знам, че прави от време на време. Стаята на Кати е до моята и винаги чувам, когато мама е там и плаче.

Седнах на дивана да я изчакам, но сигурно съм заспал, защото, когато вратата се отвори, навън вече беше светло, а часовникът над камината показваше седем и петнайсет. Чух мама да затваря вратата след себе си и да тича нагоре по стълбите.

Изтичах след нея, застанах в коридора и погледнах през откритата врата на стаята им. Тя беше коленичила до леглото от страната на татко и лицето ѝ беше червено, сякаш беше тичала. Дишаше тежко и повтаряше:

– Алек, събуди се, събуди се! – И го разтърсваше с ръка. – Нел Абът е мъртва. Открили са я във водата. Скочила е.

Не помня да съм казал нещо, но сигурно съм издал някакъв звук, защото тя се обърна към вратата, видя ме и стана.

– О, Джош – проплака и тръгна към мен. По лицето ѝ се стичаха сълзи, когато ме прегърна. Отдръпнах се и тя продължи да плаче, но в същия момент се усмихваше. – О, скъпи!

Татко седна в леглото и разтърка очи. Обикновено му трябва цяла вечност, за да се събуди.

– Не разбирам! Кога... Тази нощ ли? Ти откъде знаеш?

– Излязох да купя мляко. Всички говорят за това... в магазина. Намерили са я тази сутрин.

Тя седна на леглото и се разплака отново. Татко я прегърна, но очите му бяха вперени в мен и погледът му беше странен.

– Къде беше? – попитах я аз.

– До магазина, Джош. Току-що ви казах.

Исках да извикам „Лъжеш, не си била само за мляко. Нямаше те с часове“. Исках да го кажа, но не можах, защото мама и татко седяха на леглото, гледаха се и изглеждаха щастливи.

11 АВГУСТ, ВТОРНИК

Джулс

СПОМЕН. С теб сме на задната седалка на микробуса, по средата са натрупани възглавници, за да очертаят границата между твоята територия и моята. Пътуваме към Бекфорд за лятото. Ти – неспокойна и развълнувана, нямаше търпение да стигнем, и аз – позеленяла от друсането, стискам зъби, за да не повърна.

Не само си го спомних, почувствах го. Този следобед почувствах същото гадене, прегърбих се над волана като старичка, шофирах бързо и лошо, преминавах от средата на пътя в края и обратно, натисках рязко спирачката, после давах газ и се стъписвах при вида на всяка идваща срещу мен кола. Усещането винаги е едно и също. Видя ли насреща ми бял микробус по някоя от онези тесни улички, си мисля: „Ще завия, ще завия и ще застана точно пред него“, не защото искам, а защото трябва. Сякаш в последния момент губя цялата си свободна воля. Като чувството, което те обзема, когато застанеш на ръба на скала или на влакова платформа, тогава сякаш невидима ръка те подтиква да продължиш напред. И какво, ако продължа? Какво, ако направя крачка напред? Ако завъртя волана?

(В крайна сметка с теб не сме толкова различни, нали?)

Онова, което ме изумява, е колко ясно си спомням всичко. Прекалено ясно. Защо помня толкова добре неща, случили се, когато съм била осемгодишна, а не мога да се сетя

дали съм питала колегите може ли да отложим обсъждането на клиент за следващата седмица? Нещата, които искам и е важно да си спомня, не мога, а други, които толкова се старая да забравя, продължават да се връщат в главата ми. Колкото повече приближавах Бекфорд, толкова по-осезаемо потъвах в миналото, то изскочи от съзнанието ми като врабче от жив плет, стряскащо и непреодолимо.

И онази свежест, онова невероятно зелено, яркото пронизващо очите жълто на прещипа по хълма, то изгори съзнанието ми и донесе със себе си калейдоскоп от спомени: татко ме носи на гръб към водата, а аз – четири или петгодишна – пища от удоволствие; ти скачаш от скалата в реката, връщаш се и всеки път скачаш от по-високо. Пикници на пясъка до езерото, вкус на крем против изгаряне върху езика ми; аз хващам голяма кафява риба в калната вода под мелницата; ти се прибираш у дома с кървяща рана на крака след един несполучлив скок от онези скали и захапваш кърпата, докато татко почиства раната, защото си голяма и няма да плачеш като бебе за нищо на света. Не и пред мен. Мама в светлосиня лятна рокля се суети боса из кухнята, прави каша за закуска, стъпалата ѝ са тъмни, ръждивокафяви. Татко седи на брега на реката и рисува. После, когато пораснахме – ти, облечена в къси дънки и горнище на бански под тениската, се измъкваш късно вечерта за среща с момче. Не с момче, а с *момчето*. Мама, още по-слаба и крехка, спи във фотьойла в хола; татко изчезва, отива на дълга разходка с пухкавата розовобузеста жена на викария с неизменната шапка за слънце на главата ѝ. Помня и един футболен мач. Слънцето топли водата, всички очи са в мен; мигам, за да върна сълзите, кръв по бедрата ми, смехът им звъни в ушите ми. Все още чувам този смях понякога. И зад всичко това – звука на водата.

Бях се потопила толкова дълбоко в тази вода, че не усетих кога съм пристигнала. Когато дойдох на себе си, вече бях там, в сърцето на малкия град; той се появи толкова не-

очаквано, че не можах да повярвам – затворих очи, пренесох се във времето и преди да разбере какво става, вече карах бавно по тесните улички. Доколкото можех да виждам от другите коли край мен, вече мярках оградите и розовия камък на къщите. Поех към църквата, към стария мост и сега вече цялото ми внимание беше в пътя. Задържах поглед върху настилката пред мен и се опитах да не гледам към дърветата, към реката. Използвах цялата си воля, но не издържах.

Отбих встрани и изключих мотора. Дърветата си бяха там, каменните стъпала също – зелени от мъха и измамно хлъзгави след дъжда. Цялата настръгнах. Спомних си това: леден дъжд се сипе над настилката, ярката светлина от светкавиците оцветява реката и небето в синьо, облаци бяла пара от десетки уста се издигат над изплашени лица и една жена полицай води по каменните стъпала малко момче, бяло като призрак. Жената стиска здраво ръката му, очите ѝ са огромни и тревожни, докато върти глава от едната на другата страна, сякаш търси някого. Все още усещам онова, което почувствах онази нощ, изпитвам ужас и едновременно с това съм очарована. И все още чувам думите ти в главата си: „Какво би било? Можеш ли да си представиш? Да гледаш как майка ти умира?“

Отместих поглед от реката, запалих двигателя, върнах се на пътя и завих към моста. После потърсих отбивката. Първата вляво? Не, не беше тази, втората е. Ето я. Старата каменна купчина, наречена Мил Хаус. По гърба ми изби студена пот, сърцето ми заби опасно бързо. Преминах през отворената порта и поех по алеята.

Отпред стоеше някакъв мъж и гледаше в телефона си. Полицай в униформа. Пристъпи към колата ми и аз спуснах прозореца.

– Аз съм Джулс – казах делово. – Джулс Абът. Аз съм... нейна сестра.

– О! – възкликна смутено той. – Да, разбира се. Вижте –

той погледна назад към къщата, – в момента там няма никого. Момичето... племенницата ви... тя излезе. Не знам къде точно...

Той извади радиото от калъфа на колана си.

Отворих вратата на колата и излязох.

– Добре. Мога ли да вляза? – попитах.

Погледнах към отворения прозорец на стаята, която някога беше твоя. Все още те виждах да седиш на прозореца и да люлееш крака от перваза. Отвеяна нанякъде, замислена за нещо си свое.

Полицаят се поколеба. Обърна се настрани, каза тихо нещо по радиостанцията, после отново се обърна към мен.

– Да, госпожо. Може да влезете.

Тръгнах като сляпа по стъпалата, но чух водата, усетих онова място, мястото в сянката на къщата, под дърветата, онова недокосвано от слънце място, надуших парливия мирис на гниещи листа и тази миризма ме пренесе назад във времето.

Отворих входната врата в несъзнателно очакване да чуя мама да ме вика от кухнята. Инстинктивно я бутнах с хълбок дотам, където знам, че опираше в пода. Пристъпих в коридора и я затворих след себе си. Напрегнах очи да видя в мрака и потръпнах, обхваната от внезапен студ.

Дъбовата маса в кухнята беше изместена до прозореца. Същата ли беше? Изглеждаше подобна, но нямаше как да е онази, къщата беше сменила доста собственици оттогава. Можех лесно да разбера, ако пропълзя под нея и потърся знаците, които оставихме с теб, но само при мисълта за това сърцето ми се разтуптя.

Спомням си как слънцето влизаше сутрин в кухнята и как, ако седнеш отляво, с лице към печката, ще видиш стария мост като в рамка. Толкова красиво, казваха всички, но всъщност не виждаха нищо. Не отваряха прозореца и не се навеждаха, никога не стигаха до играещите върху водната повърхност слънчеви лъчи, не знаеха цвета на водата, зеле-

никаво-черен, не знаеха и какво крие в себе си тази пълна с живи и умиращи същества вода.

Минавам през кухнята, излизам в коридора, заобикалям стълбата и вече съм в сърцето на къщата. И изведнъж го виждам, широкия дървен перваз по цялата дължина на огромния бял прозорец към реката – почти в реката, толкова близо, че имаш чувството, че ако го отвориш, водата ще нахлуе вътре и ще изпълни коридора.

Спомен. Всичките прекарани тук лета. С мама седим на онзи прозорец върху поставени на перваза възглавници и сме вдигнали краката нагоре, пръстите ни почти се докосват, а на коленете ни лежат книги. Чинията със сандвичи е наблизо, въпреки че тя никога не посяга към тях.

Не можах да погледна натам; гледката щеше да ме изпълни с тъга и отчаяние.

Мазилката беше изкъртена на няколко места и под нея се виждаха голите тухли. Декорът беше сменен, този си беше изцяло твой: ориенталски килими на пода, тежка абаносова мебел, големи дивани, кожени кресла и прекалено много свещници. Навсякъде виждах доказателства за твоята мания: огромни картини в рамка, „Офелия“ на Миле, красива и невинна, с отворени очи и уста, и букет цветя в ръцете, „Хеката“ на Уилям Блейк, „Полетът на вещиците“ на Гоя, неговото „давещо се куче“. Тази я мразя най-много от всички; винаги, когато поглеждах как горкото животно се мъчи да запази главата си над приливната вълна, се разстройвах.

Чух телефона да звъни и ми се стори, че звукът идва изпод къщата. Тръгнах след звъна през всекидневната към стълбата и слязох няколко стъпала надолу – мисля, че някога там беше килерът, вечно пълен с боклуци. Една година се наводни и всичко се покри с тиня, сякаш къщата бе станала част от речното корито. Влязох в помещението, което някога беше твое студио. Навсякъде имаше части от камери и фотоапарати, монитори, стандартни лампи и светлинни кутии, принтер, документи и книги, натрупани по пода, а

по стените – шкафове. И снимки, разбира се. Те покриваха всеки сантиметър от мазилката. За неопитен човек може би щеше да изглежда, че си падаш по мостове: „Голдън Гейт“, моста при Нанкин на Яндзъ, виадукта „Принц Едуард“. Но ако погледнеш още веднъж... Тук не става дума за мостове и за преклонение пред тези творения на инженерната мисъл. При по-внимателно вглеждане става ясно, че това не са просто мостове, това е Бийчи Хед, гората Аокигахара, Прекестолен. Места, където хора, останали без надежда, слагат край на живота си. Катедрали на отчаянието.

Срещу входа имаше снимки на Езерото на удавниците. Беше го снимала отпред, отзад, от всеки възможен ъгъл, от всяка удобна позиция: бяло и заледено през зимата, с остри черни скали; искрящо на слънцето през лятото – зелен и лъчист оазис; сиво като кремък с буреносни облаци над него, и още, и още. Образите се сляха в един, истинско покушение върху окото. Имах чувството, че съм там, на мястото, стоях на върха на скалата, гледах водата и усещах онази ужасяваща тръпка, онова изкушение на забравата.

Паула Хоукинс
РАЗКАЗАНО НА ВОДАТА

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Живко Петров*
Коректор *Станка Митрополитска*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 23
ISBN 978-619-164-261-8

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Тялото на самотна майка е открито на дъното на езеро в провинциално английско градче. Заключение на полицията е самоубийство. По-рано през лятото същата участ е сполетяла и младо момиче. Това не са първите жени, които намират смъртта си в тъмните студени води. Историята разказва и за други мистериозни събития в малкото общество. И докато спокойствието в градчето бавно отстъпва пред страха, дълбоко заровени тайни започват да излизат наяве.

Едно петнайсетгодишно момиче остава без родители и без приятели. Единственият му близък човек е сестрата на майка му. Тя е принудена да се върне на място, от което отчаяно се е опитвала да избяга. Скована е от страх – от отдавна погребаните спомени, от Мил Хаус, от осъзнаването, че сестра ѝ никога не би скочила по собствено желание. И най-вече от мястото, наречено *Езерото на удавниците*.

Паула Хоукинс не изневерява на провокиращия си стил и разбирането на човешките страхове и инстинкти, с които покори милиони читатели по света в „Момичето от влака“. Тя отново приковава вниманието с интригуващ сюжет, който се фокусира върху ефимерността на емоциите и паметта и унищожителната сила на миналото.

Чудите се дали „Разказано на водата“ е също толкова добра, колкото „Момичето от влака“? По-добра е. Истински триумф!

Kirkus Reviews

Трилър, който ще ви достави невероятно удоволствие... Стилът на Хоукинс е силно повлиян от Хичкок и потапя читателя в наситена с мистерия мрачна история със зашеметяващ финал.

USA Today

